

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa R.O.

przeciwko M.P.

o stwierdzenie nieważności ewentualnie o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 czerwca 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 9 lipca 2019 r., sygn. akt V ACa 633/18,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze

publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 lipca 2019 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na jej oczywistą zasadność.

W judykaturze Sądu Najwyższego zostało wyjaśnione, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4) k.p.c., oznacza, iż dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ., z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ. i z dnia 13 marca 2017 r., I CSK 596/16, nie publ.). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona. Skarżąca nie wykazała, że zastosowanie przepisów prawa materialnego, których naruszenie w jej ocenie ma skutkować oczywistą zasadnością skargi, było - w okolicznościach sprawy ustalonych przez Sądy obu instancji – oczywiście błędne lub doprowadziło do tego, że zaskarżony wyrok jest oczywiście nieprawidłowy.

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania poprzestała na sformułowaniu przyczyny kasacyjnej w postaci twierdzenia o oczywistej zasadności skargi i wskazania, że wynika to z uzasadnienia podniesionych w skardze zarzutów naruszenia prawa materialnego. Nie przedstawiła wyodrębnionego wyводу, w którym odnosiłaby się do argumentacji Sądu Apelacyjnego i wykazała, że argumentacja ta nie ma odpowiednich podstaw.

Do wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie jest wystarczające wyrażenie przez skarżącego przekonania, że zaskarżony wyrok jest nieprawidłowy. Konieczne jest przytoczenie w tej mierze stosownej prawniczej argumentacji, wspartej ewentualnie poglądami judykatury lub piśmiennictwa, która uzasadniałaby taką ocenę i to już *prima facie*, w sposób niewątpliwy i oczywisty. Jednocześnie, dostrzec należało, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazywano, że na etapie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy bada jedynie przyczyny kasacyjne i ich uzasadnienie. Nie weryfikuje natomiast podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, stanowiących odrębny konstrukcyjnie element skargi kasacyjnej (por. art. 398⁴ § 1 pkt 2 i art. 398⁴ § 2 k.p.c.), który może podlegać badaniu dopiero po pozytywnym przesądzeniu, że skarga kasacyjna spełnia przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania. Skarżący nie może zatem zakładać, że racje powołane w celu wykazania zasadności zarzutów kasacyjnych mogą zastąpić lub uzupełniać motywy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2016 r., V CSK 518/15, nie publ., z dnia 20 października 2016 r., I PK 59/16, nie publ., z dnia 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16, nie publ., z dnia 4 lipca 2017 r., III CSK 64/17, nie publ., z dnia 16 kwietnia

2018 r., IV CSK 536/17, nie publ., z dnia 10 maja 2018 r., I CSK 800/17, nie publ., z dnia 20 lipca 2018 r., III CSK 79/18, nie publ. i z dnia 14 maja 2019 r., III UK 270/18, nie publ.). W interesie skarżącego jest natomiast takie sformułowanie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, by przekonywał on Sąd Najwyższy o oczywistej nieprawidłowości zaskarżonego orzeczenia.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

as]

jw